

Gæstgiveribevillinger. Ministeriet tog denne Henstilling til Følge, og i Rigsdagssamlingen 1906—07 fremsatte det et Forslag, hvorefter Borgerskaber til at drive Gæstgiverier i Købstæderne skulde indeholde den Bestemmelse, at saadanne Gæstgiveribevillinger, der løstes efter den Dag, da Lovforslaget var forelagt Rigsdagen, ikke gav Ret til at beværte andre end rejsende, der herbergerede i vedkommende Gæstgiveri. Denne Indskrænkning skulde gælde i 3 Aar, idet man gik ud fra, at der inden Udløbet af denne Frist vilde være vedtaget nye Bestemmelser om Beværtervæsenet. Her i Tinget havde adskillige nogen Betænkelighed ved en saadan Indskrænkning, og Lovforslaget blev da ændret derhen, at Fristen blev nedsat til 2 Aar, og der blev tillige foretaget den Ændring, at saadanne bestaaende Gæstgiverier, der gik over paa andre Hænder, af Ministeriet kunde faa Tilladelse til at fortsætte, ligesom der undtagelsesvis kunde gives den, der, forinden Lovforslaget var forelagt Rigsdagen, havde gjort forberedende Skridt til at etablere et Gæstgiveri, Bevilling af det tidligere Omfang. Saaledes blev Loven vedtaget, og den gjaldt altsaa i 2 Aar. Imidlertid viste det sig, at Arbejdet paa at faa gennemført en Revision af de gældende Bestemmelser om Beværtervæsenet ikke lykkedes indenfor den 2 Aars Frist, og den midlertidige Lovs Gyldighed blev da forlænget endnu et Aar, idet man troede, at man saa vilde faa en Ordning af Beværtervæsenet gennemført. Ogsaa dette Haab bristede, og Lovens Gyldighed blev igen i forrige Samling forlænget til Udløbet af indeværende Aar. Da vi endnu ikke have faaet en ny Beværterlov, endskønt Lovforslaget herom har ligget her paa Rigsdagen paa femte Aar, staa vi altsaa nu overfor det Tilfælde, at enten vil den Lov, der nu gælder, være udløben den 1. Januar, eller vi maa vedtage en Forlængelse af Gyldigheden, og det er dette, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa. Jeg maa tilstaa, at jeg har nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa denne Forlængelse, men da jeg sikkert gaar ud fra, at vi i denne Rigsdagssamling ville komme til et Resultat enten i den ene eller den anden Retning med Hensyn til Beværtervæsenet, saa vil jeg tilraade, at vi gaa ind paa det foreliggende Forslag om at forlænge denne Frist endnu et Aar. — Inden jeg slutter, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at Forholdet ikke er saa ganske ligeegyldigt, som maaske mange ville tro, thi der kan jo faktisk ikke nu, og der har ikke i de sidste 5 Aar i Købstæderne kunnet oprettes nye Gæstgiverier,

og Gæstgiverier i Købstæderne, der kun maa beværte rejsende, der bo i samme Gæstgiveri, have ondt ved at bestaa. Hvis et Gæstgiveri ikke kan beværte alle og enhver, har det kun ringe Chancer for at kunne trænge igennem, men saadanne Bevillinger kunne jo ikke gives. Og det rammer endogsaa dem, som ville etablere et Afholdshotel. For saa vidt er denne Lov egentlig i Strid netop med de Hensigter, som laa til Grund for Ædruelighedskommissionens Nedsættelse, nemlig at fremme Ædrueligheden. Naar man i en Købstad har slette Hoteller, maa man nøjes med dem, indtil denne Lov en Gang ophører at gælde, og det er, forekommer det mig, ikke blot et Indgreb i vedkommende næringsdrivendes Ret, men ogsaa en Ulempe for vedkommende Købstads Befolkning. I Købstæderne er Forholdet i saa Henseende værre end paa Landet, for der kan Ministeriet dog give Bevilling til en Kro, men Ministeriet kan ikke give Bevilling til et Gæstgiveri i en Købstad.

Jeg anbefaler altsaa, at vi vedtage det foreliggende Forslag i Haab om, at det maa være allersidste Gang, vi gøre det.

Nygart: Da det foreliggende Forslag nu snart er en gammel Bekendt af det høje Ting, og efter at den ærede foregaaende Taler saa udførligt har omtalt dets Forhistorie, skal jeg ikke komme ind paa selve Forslaget, men kun ganske kort paa min Gruppens og egne Vegne anbefale det til det høje Tings Velvillie og hurtige Behandling.

Jørgen Berthelsen: Da vi i Fjor havde denne Sag til Behandling, tillod jeg mig at henstille, at de sidste Ord i Lovforslaget: „dog ikke ud over 1. Januar 1912“, blev slettede. Jeg havde den Gang en lille Diskussion med det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Pagh) om, hvor mange Gange denne Sag havde været forelagt for Rigsdagen. Jeg skal ikke give Anledning til en Fortsættelse af Debatten om dette Spørgsmaal her i Dag, men jeg vil gerne konstatere, at hvis det høje Ting havde fulgt min Henstilling i Fjor, saa havde denne midlertidige Lov været gældende, indtil vi faa en endelig Ordning af Beværterforholdet, og saa havde vi været fri for at behandle det nærværende Forslag. Det var en rent praktisk Foranstaltning, jeg foreslog, og det blev vist ogsaa egentlig erkendt fra alle Sider, men man havde alligevel det Haab, som ogsaa det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Pagh) udtalte, at det skulde lykkes i forrige Rigsdagssamling